

Kádár Pálné Két Fiával

Ez a feleségem, Moskovits Magda és a két fiam, Misi és Pista. 1964-ben készült a kép.

Az egyik fiú 1949-ben, a másik 1952-ben született. A gyes, gyed vagy mi akkor nem járt, csak három hónap szülés után. Magda arra a három hónapra otthon maradt, utána ment dolgozni, az óvodába. A gyerekek óvodában, bölcsődében voltak. A hadseregnek volt óvodája meg bölcsődéje is, oda kerültek, mert az egyszerűbb volt, és onnan rendszeresen összeszedte a gyerekeket egy busz, kiment a lakásokra, összegyűjtötte, és haza is hozta. Tehát ez egy praktikusabb megoldás volt. Valahol Budán volt, már nem emlékszem, pontosan hol.

1956 telén költöztünk el [a Dohány utcából], akkor sikerült azt elcserélni egy olyan nagyobb lakásra, amelyben olyanok laktak, akiket nem illett meg a nagyobb lakás. Akkor rengeteg ilyen volt, hogy [az emberek] beköltöztek elhagyott lakásokba. Zuglóban volt egy lakás a Mexikói úton, amibe beköltözött egy házaspár. Aki ott lakott, az disszidált. Ezek [a beköltözők] nem voltak jogosultak arra a lakásra. Zuglóban a sógorom felesége volt a lakásügyi osztályon valami tisztviselő, és ő mondta, hogy azt a lakást meg tudja szerezni nekünk, ha ezt [a Dohány utcait] átadjuk ennek a házaspárnak. Ezekkel tudatják, hogy jogtalanul laknak ott, de ha felajánlunk nekik egy kétszobás városi lakást, akkor biztos, hogy inkább odaköltöznek, minthogy kitegyék magukat egy cirkusznak. Akkor rengeteg lakás tönkrement, és 1956 decemberében, 1957 januárjában reggelente a tanácsok lakáshivatalainál tömegek álltak sorban. A lakáscserét lebonyolítani, az egy cirkusz volt. Én bementem a lakáshivatalba a hetedik kerületben. Bemutakoztam, hogy Kádár Pál vagyok. Azonnal megnyílt minden, azt hitték, hogy Kádár János rokona vagyok, én meg nem tiltakoztam. Ahova mentünk, egy háromszobás lakás volt Zuglóban, a Mexikói úton. Régi építésű ház volt. A nagymamával együtt költöztünk oda.

A gyerekek elvégezték az elemi [az általános iskolát], aztán a nagyobbik fiam az István Gimnáziumba járt, ott Zuglóban, a kisebbik pedig egy másikba, nem tudom a nevét, a Városliget mellett, a Hungária körúthoz közel [volt]. A nagyobbik harmadik gimnazista korában, mikor kezdtük mondani, meg kell gondolni, hogy most mit akarsz csinálni, akkor kinyilatkozta, hogy orvosi

egyetemre kíván menni, és azt mondtuk neki, rendben van. Negyedik gimnázium alatt felfogadtunk hozzá egy egyetemi hallgatót. Én azt mondtam, hogy latinból tegye le az érettségét, és akkor leérettségizett latinból, és első nekifutásra felvették az egyetemre. A kisebbik viszont nem tanult jól. Őt én vittem el lakatosműhelybe, asztalosműhelybe, nyomdába. Akkor kialakult, hogy a nyomdász szakma érdeklő. S akkor elvittem öt vagy hat nyomdába. Mindenütt nagyon jól fogadtak, és végigvezettek bennünket az egész nyomdán, és akkor ő kiválasztotta a mélynyomó szakmát magának. Elment nyomdászínaskodni, és nyomdász lett.